

rituelen en religie : “Iedereen die sterft, verdient een waardig afscheid”

Gazet van Antwerpen* - 24 Sep. 2019

Pagina 5

* Gazet van Antwerpen/Mechelen - Waas, Gazet van Antwerpen/Kempen, Gazet van Antwerpen/Stad en Rand

“Antwerpen telt 176 verschillende nationaliteiten. Al die mensen hebben het recht om afscheid te nemen van een dierbare volgens de rituelen eigen aan zijn of haar cultuur.” Dat vindt Gitarai Ramkisoen. En dus start ze met een multicultureel uitvaartcentrum in hartje Borgerhout. “In Nederland bestaat iets soortgelijks al langer, voor België is wat ik doe een primeur.”

Gitarai Ramkisoen werd geboren in Suriname, verhuisde op haar 8ste naar Nederland en woont ondertussen al 21 jaar in Merksem, waar ze tot voor kort samen met haar man een elektrotechnisch bureau runde. Van een opvallende carrièreswitch gesproken dus. Want op 30 september gaat ze in het oude vredegerecht op de Turnhoutsebaan in Borgerhout van start met haar Multicultureel Uitvaartcentrum Antwerpen.

“Ik merkte dat mensen bij het overlijden van een dierbare in paniek geraken. Ze weten niet waarnaartoe en hoe de dingen te regelen. En dat terwijl het zo belangrijk is om ergens terecht te kunnen waar je het leven van een dierbare kunt vieren volgens de eigen rituelen. Die rituelen ben je verplicht aan de overledene, opdat die rust vindt.”

Eén specifieke gebeurtenis overtuigde haar om zelf de touwtjes in handen te nemen. “Toen mijn broer stierf, werd hij in Nederland begraven. Maar de begrafenisondernemer had hem met zijn hoofd in de foute richting gelegd. De administratieve rompslomp die we moesten doorploeteren om hem te mogen opgraven en opnieuw te mogen begraven, was vreselijk. Dat is een aanzet geweest om het zelf te doen.”

Ramkisoen volgde een opleiding in Nederland, waar er al verschillende multiculturele uitvaartcentra bestaan. “Maar door mijn afkomst was ik al goed onderbouwd. In Suriname leven hindoes, creolen, Javanen, Chinezen en moslims allemaal door elkaar. Mijn eigen moeder was hindoe, maar ik heb ook familieleden die moslim zijn. En zelf ging ik naar een katholieke school.”

“Doodgaan mag niet te duur zijn”

Wat zo'n multicultureel centrum dan precies doet? “Hebben mensen twee dagen en nachten lang een ruimte nodig om familie te ontvangen, dan zal ik zo'n ruimte huren. Want een doorsnee begrafenisondernemer heeft natuurlijk sluitingsuren”, legt ze uit. “Wil een Afrikaanse gemeenschap een groot feest geven ter ere van een overledene, dan zal ik bij de organisatie ervan helpen. Moslims doen dan weer vaak een gift in naam van de overledene aan een goed doel, ook daarbij help ik. En Hindoes maken op hun beurt een offervuur met bepaalde kruiden. Al dat soort zaken faciliteer ik. Ik zorg ervoor dat rituele wassingen kunnen plaatsvinden, regel transport, repatriëringen naar het buitenland. Wat er maar nodig is. Ik heb verschillende partners die mij ondersteunen, waaronder het Schoonselhof.”

Ramkisoen heeft bovendien sponsors in de arm genomen. “Want iedereen die sterft, verdient een waardige uitvaart. Ook al heeft men daar zelf de middelen niet voor. Eindigen zonder menswaardig afscheid: dat kan gewoonweg niet”, vindt ze. “Ik zal ook transparante prijzen hanteren. Want wat ik zie is dat mensen bang zijn om dood te gaan wegens de kosten van een begrafenis. Dat is onbegrijpelijk. Doodgaan mag toch niet te duur zijn?”

Milieuvriendelijk

Gitarai Ramkisoen is een innemende vrouw. Spreken over de dood doet ze in alle openheid. Taboes bestaan er niet. En dus: “Niet alleen eten en op reis gaan moeten milieuvriendelijker. Dat geldt net zozeer voor uitvaarten. Daarom werk ik samen met Fair Coffins, een Nederlands bedrijf dat in een sociale tewerkstellingsplaats milieuvriendelijke doodskisten laat vervaardigen. Het hout is onbewerkt en de 'schroeven' zijn gemaakt van bamboe. Dit is 2019. Het is belangrijk dat wij de wereld mooi achterlaten voor de volgende generatie.”

mua.uitvaartenantwerpen@gmail.com

Elien Van Wynsberghe

Copyright © 2019 Mediahuis. Alle rechten voorbehouden